

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a K. H. Zártkörűen Működő Részvénytársaság felszámoló ... felszámolóbiztos: Sz. I.) részéről meghatalmazott Királyváriné dr. Szabó Ilona ügyvéd ... által képviselt **S.-F. Korlátolt Felelősségű Társaság "felszámolás alatt"** ... felperesnek a dr. Békefi László ügyvéd ... által képviselt **N. I. Korlátolt Felelősségű Társaság** ... I. rendű, és a Dr. Krémerné dr. Kóbor Annamária ügyvéd ... által képviselt **O. B. Nyilvánosan Működő Részvénytársaság** ... II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon 9.G.40.247/2008 számon indult és a Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.083/2010/8. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által 45. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.083/2010/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 100.000 (Egyszázezer) felülvizsgálati eljárási költséget és az államnak - külön felhívásra - 2.472.000 (kettőmillió-négyszázhetvenkettőezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítéletben megállapított és a felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából jelentős tényállás a következő:

A felperes tulajdonában állt a Sz. ... helyrajzi számú, 6994 nm területű, Sz., szám alatti belterületi ingatlan, melyet 2007. december 17-én az akkor még bejegyzés alatt álló I.r. alperes

részére értékesített 190.753 CHF vételárért. A szerződés értelmében az ellenértéket a vevőnek a II.r. alperes bank felé kellett teljesíteni a felperes tartozásának alapjául szolgáló „hitelszerződésben foglalt módon és ütemezéssel”. Az értékesítés időpontjában az ingatlanon - mely a felperes és a II.r. alperes között évek óta fennálló folyamatos hiteljogviszony biztosítékául szolgált - a II.r. alperes javára első helyen 187.200 CHF és járulékai erejéig jelzálogjog, második helyen 35 M forint harmadik helyen 40 M forint és járulékai erejéig keretbiztosítéki jelzálogjog állt fenn.

A 2007. december 6-án alapított I.r. alperes bejegyzésére az adásvételt követően, 2007. december 22-én került sor. Mind a felperesi, mint az I.r. alperesi társaságnak minősített többségi befolyást biztosító tagja S. L., illetőleg mindkét társaságnak tagja K. G. M..

A felperes illetve az I.r. alperes tagjaival egyező személyek tulajdonában és befolyása alatt álló A-I. Kft-vel kötötte meg a II.r. alperes a kölcsönszerződést 2008. február 27-én. A kölcsön fedezetének biztosítására az I-II.r alperesek a már az I.r. alperes tulajdonában álló ingatlanra vonatkozóan jelzálogszerződést kötöttek a II.r. alperes javára 189.270 CHF és járulékai erejéig, melyet az ingatlan-nyilvántartásba bejegyeztek. A II.r. alperes az A-I. Kft. bankszámlájára 2008. április 17-én a 189.270 CHF-nak megfelelő összeget kölcsönként folyósította, mely társaság ezt az összeget a felperes II.r. alperesnél vezetett hitelszámlájára átutalta. Az összegből - a napi árfolyamot figyelembe véve 29.674.944 forint tőketartozásra, 1.009.750 forint kamattartozásra lett elszámolva. Ezen ügylet következtében a felperesnek a II.r. alperes felé fennálló hiteltartozása megszűnt.

A felperes ellen a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon 2008. április 3-án felszámolási eljárást kezdeményeztek, a bíróság 11.Fpk.03-08-000254/7. számú végzésével a felszámolást elrendelte, felszámolóként a K. H. V. Zrt-t jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja: 2008. június 24.

A felperes nevében felszámolója 2008. szeptember 25-én benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a közte és az I.r. alperes között a Sz. ... hrsz-ú ingatlanra 2007. december 17-én megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségét és rendelje el tulajdonjogának visszajegyzését az ingatlan-nyilvántartásba eredeti állapot helyreállítása címén. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze a II.r. alperest az előbbiek túrására azzal, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett zálogjoga változatlanul fennmarad.

Keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdésének a) pontjában, illetőleg a (3) bekezdésében foglaltakra alapította. Mivel az eladó, a vételárat kiegyenlítő és a vevő (I.r. alperes) azonos személyek befolyása alatt álló gazdasági társaságok voltak, illetve az utóbbit kifejezetten ezen jogügylet érdekében alapították, a megkötött szerződés a hitelezők kijátszására, a vagyontárgy kimentésére irányult.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I.r. alperes előadta, hogy a felperes a II.r. alperes felé fennálló törlesztéseit nem tudta teljesíteni, újabb kölcsön számára ugyanakkor már nem volt folyósítható, ezért kellett a jogügyletbe másik társaságot bevonni. Az adásvétel kapcsán az ingyenesség nem merülhet fel, mert a felperesnek a II.r. alperes felé fennálló hiteltartozása a szerződés teljesítésekor megszűnt.

A II.r. alperes arra hivatkozott, hogy a felperes és közte évek óta folyamatos hitelkapcsolat állt fenn, azonban a 2007. második felében a felperes már nem tudta visszafizetni a hiteleit, ezért lehetőséget biztosított az A-I. Kft. részéről történő hitelkiváltásra. A felperes, az I.r. alperes, illetve az A-I. Kft. közötti tulajdonosi átfedésről csak a benyújtott cégdokumentumokból szerzett tudomást. Hangsúlyozta, hogy az ingatlan-nyilvántartás közhitelességében bízva, a bejegyzett jogokra és tényekre alapozva fogadta el a perbeli ingatlant zálogfedezetként és kötött a hitelkihelyezéshez kapcsolódóan zálogjogot alapító szerződést. A szerződés nem volt ingyenes és nem okozott vagyonszökkenést a felperes vagyonában, mivel az ingatlan tulajdonjogának átruházásával egyidejűleg a felperes vele szemben fennálló kötelezettsége is megszűnt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az indokolás szerint az üzletkötés során a Cstv. 40.§ (3) bekezdés szerinti ingyenességet, rosszhiszeműséget vélelmezni kell. Az alpereseket terhelte a bizonyítási teher arra vonatkozóan, hogy visszsterhes szerződéskötésről volt szó, illetve az adásvételi ügylet a felperesi adós társaság vagyonának csökkenését nem eredményezte.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy a felperes a II.r. alperes felé fennálló hitelvisszafizetési kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért a felek azt a megoldást választották, hogy a hitel kiváltására a II.r. alperes az A-I. Kft-vel forgóeszköz kölcsön finanszírozási szerződést kötött, melynek biztosítékeként a perbeli ingatlan szolgált. A további biztosíték kikötése mellett a hitel folyósításának feltétele volt,

hogy a felperes és a II.r. alperes között még fennálló hiteltartozás kiegyenlítésre kerüljön, s ez megvalósult.

Az adásvételi ügylet érvénytelensége megállapításának a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontban rögzített feltétele, miszerint a felperes és az I.r. alperes az adós vagyonának csökkenését eredményező ügyletet kötött volna, nem valósult meg, hiszen az ingatlan vételárának megfelelő összeg kiegyenlítésre került oly módon, hogy az A-I. Kft és a II.r. alperes közötti hitelügylet következtében a felperesnek a pénzügyi szembeli hiteltartozása megszűnt. A perbeli jogügylet ennek alapján az adós vagyonának csökkenését nem eredményezte, ezért a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének a) pontjában rögzített további feltételek vizsgálatára nem volt szükség.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását kérte. Csatolta a Sz. Polgármesteri Hivatal által kiállított adó- és értékbizonyítványt, mely szerint a perbeli ingatlan forgalmi értéke 69.940.000 forint. Kérte, hogy a bíróság az ingatlan értékesítés idején fennálló forgalmi értékének megállapítására igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendeljen ki.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és kötelezte a felperest, hogy az alpereseknek személyenként fizessen meg 250.000 forint eljárási költséget, valamint az államnak 900.000 forint fellebbezési eljárási illetéket. Az ítélet indokolásában hivatkozott a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontjának, és (3) bekezdésének rendelkezéseire. Álláspontja szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a vételár megfizetése folytán - amelyből a jelzálogjogosult II.r. alperes követelésének a kiegyenlítése történt meg - a szerződés visszatérő volt. Utalt arra, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jogügylet az adós vagyonának csökkenését nem eredményezte. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a jogügylet visszatérőssége önmagában nem jelenti a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyenértékűségét, a felperesi vagyon csökkenésének a vizsgálata azonban a keresetben megjelölt jogcímre figyelemmel csak akkor lett volna szükséges, ha a rosszhiszeműség vélelmét az alperesek nem döntötték volna meg.

Az alperesek részletesen a bíróság elé tárták az ügylet gazdasági hátterét, melyből megállapítható, hogy az adásvétel az ügyletkötésben résztvevő felek - ideértve az A-I. Kft-t is - személyi összefonódása ellenére gazdaságilag, pénzügyileg racionális, igazolható cél elérése érdekében történt. Az ingatlan értékesítésére, illetve a felperes hitelének kiváltására nem a hitelezők kijátszása, vagy valamely hitelező egyoldalú előnyben részesítése érdekében került sor, hanem a további működéshez

szükséges tőke biztosítása végett, így az alperesek a Cstv. 40.§ (3) bekezdésében felállított „rosszhiszeműség” vélelmét eredményesen megdöntötték. Mivel a megjelölt érvénytelenségi ok egyik konjunktív feltétele - a hitelezők kijátszására irányuló csalárd ügyleti cél - hiányzik, a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az adós vagyona esetlegesen a jogügylet kapcsán valamilyen mértékben csökkent-e. A gazdasági élet biztonsága érdekében a jogalkotó nem kívánta az adós vagyonát esetlegesen csökkentő valamennyi ügylet érvénytelenségét, hanem csak azokat, amelyek célzatosan a hitelezők kijátszására irányulnak. Ilyenkor azonban az adós vagyonának bármilyen mértékű csökkenése - megtámadás esetén - az ügylet érvénytelenségét eredményezi.

Megjegyezte, hogy a felperes vagyoncsökkenése akkor lett volna megállapítható, ha a vételár - mely kétségtől a felperes aktuális kölcsöntartozásának összegével volt azonos - az ingatlan tényleges forgalmi értékénél alacsonyabb értéket képviselt volna. Erre a tényre azonban csak a fellebbezésében hivatkozott a felperes, melyet a Pp.235.§ (1) bekezdése alapján már nem tehetett volna meg. A felperes eljárási szabálysértésre történő hivatkozása - mely szerint az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta arról, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek a vagyon csökkenésének igazolására - csak a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontjában megjelölt érvénytelenségi ok esetén lett volna megalapozott. Ebben az esetben az elsőfokú bíróságnak valóban tájékoztatnia kellett volna a felperest a Pp.3.§ (3) bekezdése alapján, ennek hiányában azonban az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási jogszabályt, tájékoztatási kötelezettség ugyanis nem terhelte.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára való utasítását. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének a) pontját és (3) bekezdését.

Összefoglalva a tényállást rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Cstv. 40.§ (3) bekezdésben megfogalmazott rosszhiszeműség vélelmét nem döntötték ugyan meg, de a keresetet azért utasította el, mert a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a perbeli jogügylet folytán az adós vagyona csökkent.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperesek a rosszhiszeműség vélelmét megdöntötték, ezért a felperesi vagyon csökkenésének vizsgálata nem szükséges. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytelen jogkövetkeztetésre jutott. A felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának napja 2008. április 3 volt, amiből következik, hogy a felszámolási helyzet már hónapokkal korábban kialakulhatott. A

felperesi társaság tagjai ennek tudatában és azzal a céllal hozták létre az I.r. alperest, hogy a felszámolási helyzetben levő felperesi társaságból kimentsék annak egyetlen értékes vagyontárgyát, a perbeli ingatlant.

A fellebbezéshez csatolt értékbizonyítvány alapján az ingatlan a szerződésben megjelölt és kiegyenlített vételárnál lényegesen nagyobb értékű volt. Ezzel a jogügylettel kijátszották a többi hitelezőt, hiszen ha az adásvételi szerződést nem kötik meg, a perbeli ingatlan fedezetet nyújthatott volna más hitelezők igényének kielégítésére is. Erről mind a két fél tudott, hiszen mind a két társaság gyakorlatilag azonos személyek tulajdonában állt.

Miután az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adásvételi szerződés csalárd ügyleti céllal jött létre, a Pp.3.§ (3) bekezdése alapján fel kellett volna hívnia a felperest, hogy a vagyon csökkenésének bizonyítása érdekében ingatlanforgalmi szakértő kirendelése szükséges. Elfogadhatatlannak tartotta a másodfokú bíróság azon érvelését, hogy az adásvétel az ügyletkötésben részt vevő felek - a felperes és az I.r. alperes - „személyi összefonódása ellenére gazdaságilag, pénzügyileg, racionális, igazolható cél elérése érdekében történt”, hiszen a cél kizárólag az ügyletkötésben érdekelt felek számára volt elfogadható - nem akarták elveszíteni az adós egyetlen olyan vagyontárgyát, amely esetleg más hitelezői igény kielégítésének alapjául szolgálhat - , a hitelezők szempontjából ez a cél kifejezetten csalárd. Ebből kiindulva van jelentősége a perbeli ingatlan forgalmi értékének, és ezért nem mellőzhető a szakértői bizonyítás elrendelése.

Az I.r. alperes kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását.

A II.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását. Hivatkozott arra, hogy az alperesek igazolták, hogy a szerződés visszterhes volt, melynek maradéktalanul eleget tettek, és a Pp.235.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a fellebbezésben már nem terjeszthette volna elő új bizonyítékait a felperes.

A Legfelsőbb Bíróság a tényállást kiegészíti azzal, hogy a becsatolt iratok szerint 2008. február 27-én az I.r. alperes és az A-I. Kft ügyvezetőjeként is eljárva K. G. M. egy Megállapodást írt alá, mely tartalmazta, hogy az I.r. alperes megvásárolta a perbeli ingatlant, és az I.r. alperes az ingatlan vételárát a zálogjogosult

II.r. alperes felé vállalta kifizetni. Az I.r. alperes ezt a fizetési kötelezettségét a II.r. alperes banktól felveendő hitellel kívánta teljesíteni, azonban a II.r. alperes adósként nem találta megfelelőnek, míg az A-I. Kft-t elfogadta, és számára nyújtott hitelt, mellyel a felperes adásvételi szerződésben szabályozott hiteltartozása megszűnt, „az ingatlan vételára így kiegyenlítésre került”. A Megállapodás 6-8. pontjaiban rögzítették, hogy az A-I. Kft. által felvett hitelösszeget, fizetett törlesztéseket az I.r. alperes (az A-I. Kft) felé „a tárgybeli ingatlan hasznosításából, szükség esetén más forrásból megtéríti.” Ilyen hasznosításként tekintik az ingatlan bérbeadását, szükség esetén értékesítését. Az I.r. alperes fizetési kötelezettsége a hitelszerződésből fakadó törlesztési ütemezéshez igazodik.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy az nem jogszabálysértő.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az ingatlan átruházására a kölcsönszerződés megkötése érdekében nem volt szükség. Az I.r. adós, mint az ingatlan tulajdonosa csak dologi adósként szerepelt a kölcsönügyletben, ezért - miután az ingatlanon egyébként is a II.r. alperes szerepelt zálogjogosultként - a felperes tulajdonában állóként is lehetséges lett volna annak zálogtárgyként való felhasználása. Elképzelhető, hogy a finanszírozási megoldás keresése elején a felperes és a II.r. alperes így akarták megoldani a problémát, de végül a II.r. alperes számára az I.r. alperes nem is volt finanszírozható.

Megállapítható az is, hogy az ingatlan vételárát az I.r. alperes az eredeti szerződés szerint nem teljesítette. Az elsőfokú eljárás során becsatolt, 2008. február 27-re keltezett megállapodás szerint az I.r. alperes vállalta, hogy valamilyen módon (az ingatlan hasznosításából) meg fogja fizetni az A I. Kft. által helyette kifizetett vételárát. A megállapodás tartalma szerint tehát az A. I. Kft. kölcsönt adott az I.r. alperesnek azzal, hogy helyette fizette ki a vételárát. Mindezek alapján azonban az megállapítható, hogy - bár az I.r. alperes nem az ingatlan adásvételi szerződés szerint járt el, de - helyette megfizették a vételárát, s ezzel az I.r. alperes tartozása az A I. Kft-vel szemben áll fenn.

A felperes a keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdés a) pontjára alapította. A törvény itt lehetőséget nyújt a felszámolónak, hogy az adós nevében megtámadja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző öt éven belül és azt követően

megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését, vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti rosszhiszeműség vélelmének a megdöntését, mert álláspontja szerint először a vagyonszökkenést kell vizsgálni, s miután erre itt nem került sor, ezért a további feltételek vizsgálatára nem volt szükség.

A másodfokú bíróság szerint a csalárd ügyleti cél hiányzott a felek ügyletkötése során, ezért - a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja szempontjából - nincs jelentősége annak, hogy a jogügylet kapcsán valamilyen mértékben csökkent-e az adós vagyona. Ha a csalárd célzat megállapítható lett volna, akkor bármilyen mértékű csökkenés - az ügylet megtámadása esetén - annak érvénytelenségét eredményezné.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontjában írt két feltételnek - csalárd célzat és vagyonszökkenés - egyidejűleg kell fennállnia, csak ebben az esetben lehet eredményesen megtámadni az adós által kötött szerződést erre az érvénytelenségi okra hivatkozással. Az első- illetve a másodfokú bíróság más-más feltételét vizsgálta elsőként az érvénytelenségi oknak.

A Legfelsőbb Bíróság nem ért egyet a másodfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy az ingatlan értékesítésére szükség volt „a további működéshez szükséges tőke biztosítása végett”, ugyanis a felperes (adós) a II.r. alperestől az ügylet kapcsán nem kapott semmilyen tőkét, és a továbbiakban - lévén nem volt a tulajdonában semmilyen biztosítékul felajánlható ingatlan - erre nem is kerülhetett sor. Az ingatlan értékesítése nélkül - amennyiben az A. I. Kft. a felperest terhelő tartozást kiegyenlítette volna a végül megvalósult módon - a felperest (adóss) tehermentesíteni lehetett volna a II.r. alperes által nyújtott korábbi kölcsön terheitől, és az A. I. Kft. tartozásának biztosítékául az ingatlan a felperes tulajdonában maradván is szolgálhatott volna zálogtárgyként. A kölcsönügylet kiváltásához tehát nem volt szükség az ingatlan átruházására.

Ugyanakkor azonban helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti okra hivatkozásnál, az adós vagyonának bármilyen mértékű csökkenése - megtámadás esetén - az ügylet érvénytelenségét eredményezi. Nem vitásan a felperes vagyonából az ingatlan kikerült, és cserében a felperes tartozása csökkent (a vételárnak a II.r. alperes részére történt megfizetésével). A felperes azonban nem ajánlott fel bizonyítást arra vonatkozóan az elsőfokú eljárásban, hogy az adásvételi szerződéssel az adós vagyona csökkent volna.

Ebből következően a következő jogkérdés az volt, hogy az elsőfokú bíróság megsértette-e a Pp.3.§ (3) bekezdését, és figyelmen kívül hagyva a Legfelsőbb Bíróság 1/2009 (VI.24.) PK véleményben foglaltakat nem tájékoztatta a bizonyítandó tényekről a felperest.

Az elsőfokú eljárás irataiból megállapíthatóan az alperesek védekezése során a felperes számára is egyértelművé vált, hogy az ingatlan vételáraként kikötött összeget megfizették a II.r. alperes számára a felperes tartozásának kiegyenlítéseként. A felperes számára nem volt ismeretlen a vételár, hiszen maga csatolta be keresetleveléhez az adásvételi szerződést, ezért - a törvényi tényállás elemeinek ismeretében - a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az adós vagyonának csökkenését eredményezte a szerződés. Nem vitásan, a PK vélemény 2) pontja szerint a felet - függetlenül attól, hogy jogi képviselővel jár-e el - tájékoztatni kell arról, hogy a bíróság a Pp. 163. §-a alapján mely tényállításait ítéli olyannak, amelyek bizonyításra szorulnak. A tájékoztatásnak a kereseti (viszontkereseti) kérelem és az ellenkérelem (kifogás) alapjaként előadottakból kiindulva, az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre kell vonatkoznia. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint azonban ez a tájékoztatási kötelezettség nem vonatkozik arra, hogy a felperesnek milyen tartalmú keresetet kell előterjeszteni.

Mindebből következően helytállóan jegyezte meg a másodfokú bíróság azt, hogy bár a II.r. alperes többször hivatkozott arra, hogy az adósnál vagyoncsökkenés nem következett be a felperes az elsőfokú bíróság felhívásai ellenére erre vonatkozóan nyilatkozatot nem tett, a tárgyalásokon nem jelent meg, a Pp.235.§ (1) bekezdése alapján pedig az ingatlan értéke és a vételár közötti különbözetre már nem hivatkozhatott.

Mindebből következően a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, és a fent kifejtetteknek megfelelően azt hatályában fenntartotta a Pp.275.§ (3) bekezdése alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesek felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely az alperesek jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Legfelsőbb Bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, a felülvizsgálati eljárásban végzett tevékenységgel arányosan. Az illetékekről szóló

1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése és 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján az alperes köteles az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2011. március 17.

Dr.Bodor Mária sk. a tanács elnöke, Dr.Csóke Andrea sk. előadó
bíró, Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes sk. bíró